

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

© Министерство на правосъдието на Република България, mjs.bg. Разрешението за повторно публикуване на този неофициален превод е предоставено единствено за целите на включването му в базата данни HUDOC на ЕСПЧ.

© Ministry of Justice of the Republic of Bulgaria, mjs.bg. Permission to re-publish this non-official translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

ПЪРВО ОТДЕЛЕНИЕ

ДЕЛО БОЖИНОВ С/У БЪЛГАРИЯ

(Жалба № 47799/99)

РЕШЕНИЕ

СТРАСБУРГ

28 октомври 2004

ВЛЯЗЛО В СИЛА

28/01/2005

Решението става окончателно при наличие на обстоятелствата, упоменати в чл. 44, ал. 2 от Конвенцията. Същото може да е предмет на редакционен преглед.

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

По делото Божинов с/у България

Европейският съд по правата на човека (първо отделение), заседаващ в състав:

Г-н К. Л. РОЗАКИС [C.L. ROZAKIS], *Председател*,

Г-н П. ЛОРЕНЗЕН [P. LORENZEN],

Г-жа Ф. ТУЛКЕНС [F. TULKENS],

Г-жа Н. ВАЙИЧ [N. VALČ],

Г-жа С. БОТУШАРОВА [S. BOTOCHAROVA],

Г-н А. КОВЛЕР [A. KOVLER]

Г-н К. ХАДЖИЕВ [K. HAJIYEV], *съдии*,

и Г-н С. НИЛСЕН [S. NIELSEN], *Секретар на отделението*,

В разпоредително заседание, проведено на 9 септември 2004,

Постанови настоящото решение на посочената по-горе дата:

ПРОИЗВОДСТВО

1. Делото е образувано по жалба (№ 47799/99) срещу Република **България**, подадена на 19 ноември 1998 в Съда, на основание на член 34 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи ("Конвенцията"), от българския гражданин г-н Иван Христов Божинов [Ivan Hristov **Bojinov**] ("жалбоподател").

2. Жалбоподателят се представлява от г-н М. Екимджиев [M. Ekimdjiev], адвокат от Пловдивската адвокатска колегия. Българското правителство ("Правителството") се представлява от неговия агент, г-жа М. Пашева [M. Pacheva], от Министерство на правосъдието.

3. На 6 март 2003 първото отделение изпраща на Правителството оплакванията, свързани със законосъобразността на задържането на жалбоподателя след определението за неговото освобождаване и липсата на ефективно средство за обжалване и право на обезщетение. Позовавайки се на разпоредбите на член 29, алинея 3, то взема решение за едновременно разглеждане на допустимостта и основателността на жалбата.

4. Както жалбоподателите, така и Правителството представят писмени становища относно допустимостта и основателността на жалбата (член 54А, алинея 1 от Правилника)

ФАКТИТЕ

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

I. ОБСТОЯТЕЛСТВАТА ПО ДЕЛОТО

5. Жалбоподателят е роден през 1969 и живее в Пловдив.

6. На 8 март 1997 органи на данъчна администрация и икономическа полиция извършили проверка на държаната от жалбоподателя игрална зала в Пловдив и установили наличие на игрални автомати, за които на заинтересованото лице не е било издадено разрешение. Впоследствие срещу жалбоподателя е било образувано наказателно производство по обвинение, че без съответно разрешение е устройвал хазартни игри, престъпление, предвидено и наказуемо съгласно член 327, алинея 1 от Наказателния кодекс.

7. Като мярка за неотклонение, прокурорът е определил най-леката предвидена в Наказателно-процесуалния кодекс мярка, състояща се в поемане на задължение от обвиняемия да не напуска местоживеенето си без разрешение на съответния орган (подписка). В хода на предварителното производство, жалбоподателят многократно се е явявал на призовките на разследващите органи.

8. Обвинителният акт е бил изготвен на 18 март 1998, а жалбоподателят - предаден на Пловдивския районен съд.

9. Първото съдебно заседание е било насрочено за 6 април 1998. То се отложило поради отсъствието на обвиняемия, който бил нередовно призован, тъй като призовкарят не го намерил на заявения адрес.

10. На следващото съдебно заседание на 5 май 1998, съдът е констатирал, че жалбоподателят на няколко пъти не е бил откриван на посочения от него адрес, като призовките са били връщани с отбелязване, че намиралата се на този адрес сграда е била съборена. Поради това той е заключил, че обвиняемият е нарушил задълженията си съгласно наложената му мярка за неотклонение, като е променил адреса си без да уведоми за това компетентните органи, и е постановил неговото задържане под стража.

11. Издадена е била заповед за издирването на жалбоподателя и на 29 май 1998 същият е бил арестуван в жилището си. На 1 юни 1998 той е подал жалба до Пловдивския районен съд срещу определението за задържане под стража, като е посочил, че не е променял адреса си и не е получавал никаква призовка.

12. Жалбата му е била разгледана на 4 юни 1998. Съдът е разпитал посочения от жалбоподателя свидетел, който заявил, че къщата на заинтересованото лице е била непокътната и непрекъснато обитавана от него. Съдът приел, че видно от събраните гласни доказателства, жалбоподателят не се е опитал да се укрие от правосъдието. Той е решил да измени мярката "задържане под стража" на жалбоподателя и е наредил неговото освобождаване след внасяне на парична гаранция в размер на 300 000 български лева. Съдебното заседание е приключило в 9 часа и 15 минути.

13. На същия ден така определената парична сума е била платена по банков път, а съответните документи - приложени по делото. Пак на същия ден, чрез куриери, съдът

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

изпратил определението за освобождаване на администрацията на затвора в Пловдив за изпълнение и уведомил службите на полицията.

14. Жалбоподателят бил освободен на 5 юни 1998, през деня.

15. На 16 октомври 1998 е било проведено съдебно заседание по същество. С постановената същия ден присъда жалбоподателят е бил признат за виновен и осъден на глоба в размер на 100 000 български лева.

II. ПРИЛОЖИМО ВЪТРЕШНО ПРАВО И СЪДЕБНА ПРАКТИКА

1. Мерките за обезпечаване явяването на обвиняемия пред съответния орган

16. Те се уреждат от членове 146 и следващите от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК) и са четири на брой : подписка, парична гаранция, домашен арест и задържане под стража.

17. Съгласно член 148, алинея 2, всяко лице, обвинено в извършване на престъпление е длъжно да не променя местоживеенето си, без да уведоми съответния орган за новия си адрес. Съгласно член 153, алинея 1 когато обвиняемият не се яви пред съответния орган без уважителни причини или промени местоживеенето си, без да го е уведомил за това, мярката за неотклонение се заменя с по-тежка.

а) Задържането под стража

18. Тази мярка за неотклонение е предвидена в член 152 от НПК. В рамките на предварителното производство, член 152а, в редакцията, действаща към момента на деянието, дава право на задържания в седмодневен срок да обжалва задържането под стража пред съответния първоинстанционен съд. След изпращане на делото в съда, последният е компетентен да се произнесе относно мерките за неотклонение (член 39 от НПК). Определенията в тази връзка подлежат на обжалване (член 344, алинея 3 от НПК)

б) Парична гаранция

19. Член 150 от НПК предвижда възможността обвиняемият да бъде задължен да предостави парична сума, обезпечаваша явяването му пред съответните органи. Алинея 5 постановява, че при изменение на мярката за неотклонение от по-тежка в гаранция обвиняемият се освобождава след внасянето ѝ.

в) Подписка

20. Като най-лека мярка за неотклонение, член 149 от НПК предвижда поемането на задължение от обвиняемия да не напуска местоживеенето си без разрешение на съответния орган.

2. Законът за отговорността на държавата за вреди, причинени на граждани

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

21. Приетият през 1988 Закон за отговорността на държавата за вреди, причинени на граждани предвижда, че държавата е длъжна да обезщети вредите, възникнали в резултат от незаконно задържане, при условие, че последното преди това е било отменено поради липса на законно основание.

22. В новата съдебна практика по този член, Върховният касационен съд счита, че отговорността на държавата за незаконно задържане следва да бъде ангажирана когато задържаният е бил оправдан (*Вж.* реш. № 978 от 10.07.2001, гр. д. № 1036/2001, ВКС) или наказателното производство е било прекратено поради липса на достатъчно доказателства (*Вж.* реш. № 859 от 10.09.2001, гр. д. № 2017/2000, ВКС ; реш. № 9 от 10.02.2004, гр. д. № 949/2003, ВКС), тъй като тези обстоятелства лишават с обратна сила задържането под стража от неговото правно основание.

23. Правителството не посочва случай на присъждане на обезщетение съгласно този закон при завършване на наказателното производство с осъдителна присъда.

24. Впрочем, лицето, което твърди, че е увредено от действия, попадащи в приложното поле на Закона от 1988, не може да търси обезщетение по общите правила на деликтната отговорност. В действителност, според установената съдебна практика Законът за отговорността на държавата представлява специален закон, който дерогира приложението на общия режим на отговорността (*Вж.* реш. № 1370 от 16.12.1992, гр. д. № 1181/92, ВС IV г. о.).

ПРАВОТО

I. ОТНОСНО ТВЪРДЯНОТО НАРУШЕНИЕ НА ЧЛЕН 5, АЛИНЕЯ 1 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

25. Жалбоподателят твърди, че неговият арест, както и задържането му след внасянето на определената от съда парична гаранция са извършени в нарушение на член 5, алинея 1 от Конвенцията. Релевантната част на член 5, алинея 1 гласи следното :

“1. Всеки има право на свобода и сигурност. Никой не може да бъде лишен от свобода освен в следните случаи и само в съответствие с процедури, предвидени от закона : (...)

с) законен арест или лишаване от свобода на лице с цел да се осигури явяването му пред предвидената в закона институция при обосновано подозрение за извършване на престъпление или когато обосновано е призната необходимостта да се предотврати извършване на престъпление или укриване след извършване на престъпление; (...)”

A. По отношение на допустимостта

1. Относно задържането под стража на жалбоподателя

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

26. Жалбоподателят счита, че задържането му под стража на 29 май 1998 не е обосновано от гледна точка на член 5, алинея 1 с), поради което е незаконосъобразно. По-специално той счита констатацията на съда, че не е уведомил разследващите органи за промяна на адреса си, за невярна и основана на грешка на призовкаря.

27. Според Съдът в конкретния случай не се оспорва обстоятелството, че жалбоподателят е бил задържан под стража с оглед осигуряване явяването му пред съда, нито пък наличието на основателно подозрение за извършено от жалбоподателя престъпление. Поради това задържането му под стража попада в обхвата на член 5, алинея 1 с) от Конвенцията.

28. По отношение на “предвидените в закона процедури” Съдът напомня, че това изискване препраща по същество към националното законодателство и провъзгласява задължението за спазване на предвидените в него материални и процесуални норми. Той установява, че заинтересованото лице не оспорва формалната законосъобразност на своя арест и задържане, а по-скоро извода на съда за промяна на адреса без уведомление на съответните органи. В тази връзка Съдът счита, че предвид събраните по делото доказателства и по-специално отбелязването на призовкаря, че жалбоподателят многократно не е бил намиран на адреса, заключението, че последният не е спазил произтичащите от наложената му мярка за неотклонение задължения, не се явява произволно или лишено от основание.

29. Що се отнася до допуснатата от призовкаря грешка, Съдът не е убеден, че същата, с оглед целите на член 5, алинея 1 от Конвенцията, прави задържането под стража незаконно съгласно вътрешното право. В крайна сметка, от постановеното на 4 юни 1998 определение за освобождаване не следва, че задържането под стража е било незаконосъобразно според вътрешното законодателство, а че мярката за неотклонение е престанала да бъде оправдана, предвид липсата на опасност жалбоподателят да се укрие от органите на правосъдието. Впрочем, фактът, че мярката за неотклонение “задържане под стража” е била изменена в резултат от упражнено от жалбоподателя право на жалба сам по себе си не се отразява върху законосъобразността на задържането (*Вж., mutatis mutandis, Бенхам с/у Обединеното кралство*, решение от 10 юни 1996, *Сборник решения и постановления* 1996-III, стр. 754, пар. 46 [*Benham c. Royaume-Uni*, arrêt du 10 juin 1996, *Recueil des arrêts et décisions* 1996-III, p. 754, § 46]).

30. Ето защо тази част от оплакването е явно неоснователна и следва да бъде отхвърлена в съответствие с член 35, алинеи 3 и 4 от Конвенцията

2. Относно продължаването на задържането под стража след внасянето на гаранцията

31. Съдът констатира, че този аспект от оплакването не е явно неоснователен по смисъла на член 35, алинея 3 от Конвенцията. Впрочем той приема, че спрямо него са изпълнени всички изисквания за допустимост. Следователно трябва да го обяви за допустим.

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

Б. По отношение на основателността

32. Жалбоподателят твърди, че продължаването на задържането му след определението за освобождаване, постановено на 4 юни 1998 в 9 часа и 15 минути, и внасянето, същия ден, на паричната гаранция, противоречи на точките от алинея 1 на член 5 и поради това е незаконосъобразно.

33. Правителството изтъква, че освобождаването на жалбоподателя е било постановено на 4 юни 1998 (а не на 2 юни както е посочил жалбоподателят в първоначалната си жалба). То подчертава, че в деня на внасяне на гаранцията съдът е уведомил администрацията на затвора с писмо, при получаването на което, на 5 юни 1998, жалбоподателят е бил освободен. Въз основа на това заключава, че по никакъв начин не може да се твърди незаконосъобразност на задържането в този промеждутък от време.

34. Съдът констатира, че Пловдивският окръжен съд е постановил освобождаването на жалбоподателя в съдебното заседание на 4 юни 1998, приключило в 9 часа и 15 минути. Жалбоподателят е бил освободен на следващия ден - 5 юни 1998.

35. Съдът напомня, че когато освобождаването на заинтересованото лице в хода на производството е обусловено от внасяне на гаранция, какъвто е настоящият случай, периодът на задържане под стража през времето, необходимо за изпълнение на предвидените изисквания, без съмнение се включва в срока на първоначалното задържане, извършено "с цел да се осигури явяването пред предвидената в закона институция" и попада в приложното поле на член 5, алинея 1 с) (*Вж. Николов с/у България*, № 38884/97, пар. 79, 30 януари 2003 [*Nikolov c. Bulgarie*, n° 38884/97, § 79, 30 janvier 2003]).

36. При все това, съдържащият се в член 5, алинея 1 списък с изключения от правото на свобода има изчерпателен характер, като единствено тясното тълкуване на тази разпоредба съответства на нейната цел : предотвратяване на произволното лишаване от свободата (*Лабита с/у Италия* [ГО], № 26772/95, пар. 170, CEDH 2000-IV *Labita c. Italie* [GC], n° 26772/95, § 170, CEDH 2000-IV). Ето защо Съдът е длъжен да обърне особено внимание на оплакванията, свързани със забавеното изпълнение на определението за освобождаване.

37. Макар Съдът да признава, че често известна забава при изпълнението на определение за освобождаване е неизбежна, тя трябва да бъде сведена до минимум. Правителството е длъжно да представи подробен отчет за съответните факти (решение по цитираното по-горе дело *Николов*, пар. 80).

38. В настоящия случай освобождаването на жалбоподателя е постановено на 4 юни 1998 в 9 часа и 15 минути. От събраните по делото доказателствата по делото не може да се установи часа, в който съдът е бил уведомен за изпълнението на условието за освобождаване, а именно внасянето на гаранцията от жалбоподателя. Все пак е видно, че това е извършено през деня и че същия ден, вероятно при отварянето на съда секретарят е изпратил писмо до администрацията на затвора в Пловдив за изпълнение. Правителството не уточнява начина на изпращане на писмото – по факс, вътрешен куриер или по пощата, нито точния час на освобождаване на жалбоподателя на следващия ден, 5 юни 1998.

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

39. Съдът счита, че при липсата на подробен отчет на извършените действия и формалности по часове, тезата на Правителството за незабавно освобождаване на жалбоподателя не може да бъде подкрепена (решение по цитираното по-горе дело *Николов*, пар. 84). Той установява по-специално, че вечерта и през нощта на 4 срещу 5 юни 1998 няма данни за предприето каквото и да било действие. Независимо дали този промеждутък от време е бил необходим за изпращането на куриер на съда до затвора или се е дължал на бездействието на затворническите власти, продължаването на задържането през този интервал очевидно не представлява начало на изпълнение на определението за освобождаване и следователно не попада в обхвата на точка с) на член 5, алинея 1, нито на някоя от другите точки на тази разпоредба.

40. Следователно в тази връзка е налице нарушение на член 5, алинея 1.

II. ОТНОСНО ТВЪРДЯНОТО НАРУШЕНИЕ НА ЧЛЕН 5, АЛИНЕЯ 4 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

41. Жалбоподателят се оплаква от липсата на ефективно правно средство за защита срещу твърдяните нарушения на член 5, алинея 1 и се позовава също така на член 13 от Конвенцията. Съдът напомня, че съгласно константната му практика, член 5, алинея 4 представлява *специален закон [lex specialis]* спрямо по-общите изисквания на член 13. Ето защо е уместно оплакването да се разгледа в светлината на първата от тези разпоредби, която гласи следното :

“Всяко арестувано или лишено от свобода лице има право да обжалва законността на неговото задържане в съда, който е задължен в кратък срок да се произнесе; в случай, че задържането е неправомерно, съдът е длъжен да нареди незабавното освобождаване на задържаното лице.”

А. По отношение на допустимостта

42. Съдът констатира, че това оплакване не е явно неоснователно по смисъла на член 35, алинея 3 от Конвенцията. Освен това той приема, че по отношение него са изпълнени всички изисквания за допустимост. Следователно трябва да го обяви за допустимо.

Б. По отношение на основателността

43. Правителството поддържа, че заинтересованото лице се е възползвало от възможността да поиска изменение на мярката за неотклонение “задържане под стража” от съда, пред който производството е било висящо, както и да обжалва определението за постановяване на задържане под стража пред горната инстанция на основание член 344 от Наказателно-процесуалния кодекс.

44. Жалбоподателят изтъква, че съдебното определение за неговото освобождаване не е било изпълнено незабавно и че не е разполагал с никакво правно средство за защита срещу удължаването на срока на задържане в резултат на тази забава.

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

45. Съдът напомня, че член 5, алинея 4 предвижда в полза на арестуваните или лишени от свобода лица проверка на спазването на материалните и процесуални изискванията за “законността”, по смисъла на член 5, алинея 1, на тяхното лишаване от свобода. Той констатира, че в конкретния случай жалбоподателят е разполагал с такова правно средство за защита и се е възползвал от него, в резултат на което на 4 юни 1998 съдът е постановил освобождаването му. Оплакването на жалбоподателя на основание член 5, алинея 4 се изразява в липсата на незабавно изпълнение на този съдебен акт, което, в отсъствието на друго правно средство, би лишило от ефективност използваното средство за защита.

46. Ето защо Съдът установява, че при конкретните обстоятелства, това оплакване се смесва с оплакването, разгледано съгласно член 5, алинея 1, чието нарушаване той е констатирал във връзка със забавата за изпълнение на определението за освобождаване на жалбоподателя (пар. 39-40 по-горе). В резултат на това, в настоящия случай не е необходимо да се разглежда дали е налице също така нарушение на член 5, алинея 4 (*Вж., mutatis mutandis, Еркало с/у Холандия*, решение от 2 септември 1998, *Бюлетин* 1998-VI, стр. 2480, пар. 64 [*Erkalo c. Pays-Bas*, arrêt du 2 septembre 1998, *Recueil* 1998-VI, p. 2480, § 64]).

III. ОТНОСНО ТВЪРДЯНОТО НАРУШЕНИЕ НА ЧЛЕН 5, АЛИНЕЯ 5 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

47. На последно място жалбоподателят се оплаква от липсата във вътрешното законодателство на право на обезщетение, гарантирано от член 5, алинея 5, във връзка с твърдяните нарушения на алинеи 1 и 4 на същата разпоредба. Член 5, алинея 5 гласи следното :

“5. Всяко лице, арестувано или лишено от свобода в нарушение на изискванията на този член, се ползва с осигурено от правните процедури право на обезщетение.”

A. По отношение на допустимостта

48. Правителството поддържа, че жалбоподателят не е изчерпил вътрешноправните средства за защита, с които е разполагал съгласно вътрешното законодателство, доколкото не е предявил иск на основание Закона за отговорността на държавата за вреди, причинени на граждани.

49. Съдът счита, че тясната връзка между становището на Правителството и същината на оплакването на жалбоподателя на основание член 5 алинея 5 от Конвенцията налага отнасянето на възражението към съществото на спора. От тази гледна точка, не е необходимо отделно произнасяне относно основателността на това възражение.

50. Освен това Съдът констатира, че това оплакване не е явно неоснователно по смисъла на член 35, алинея 3 от Конвенцията и не намира друго основание за недопустимост. Следователно трябва да го обяви за допустимо.

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

Б. По отношение на основателността

51. Жалбоподателят се оплаква, че не разполага с ефективно право на обезщетение във връзка с твърдяните нарушения на член 5. Той подчертава, че съдебната практика, свързана с посочения от Правителството Закон за отговорността на държавата за вреди, причинени на граждани, е много ограничителна и обхваща единствено случаите, в които задържаното лице впоследствие е било оправдано или наказателното производство спрямо него е било прекратено поради несъставомерност на съответното деяние.

52. Правителството поддържа, че жалбоподателят разполага с право на обезщетение съгласно Закона за отговорността на държавата за вреди, причинени на граждани, от което обаче не се е възползвал.

53. Съдът напомня, че правото на обезщетение по смисъла на член 5, алинея 5 предполага предварителна констатация, от националните юрисдикции или от него самия, на нарушение на някоя от алинеите от 1 до 4 на тази разпоредба. С оглед установяването на неизпълнение на член 5, алинея 1 (*Вж.* пар. 39-40 по-горе), в конкретния случай член 5, алинея 5 е приложим. Поради това Съдът трябва да прецени дали вътрешното законодателство предоставя на жалбоподателя ефективно и изпълнимо по принудителен ред право на обезщетение

54. Съдът отбелязва, че Законът за отговорността на държавата за вреди, причинени на граждани, предвижда право на обезщетяване във връзка със “отменено поради липса на законно основание” задържане и се отнася във всички случаи до незаконно съгласно вътрешното право задържане под стража.

55. Впрочем, задържането под стража на жалбоподателя не противоречи на националното законодателство. Нещо повече, от малкото съдебна практика по въпросните разпоредби е видно, че същите са били прилагани единствено при прекратяване на наказателното производство или оправдаване на обвиняемия, какъвто не е случаят на жалбоподателя (*Вж.* по-горе, пар. 22, и *Янков с/у България*, № 39084/97, пар. 194, ЕКПЧ 2003-XII [*Yankov c. Bulgarie*, n° 39084/97, § 194, CEDH 2003-XII]). В крайна сметка Правителството не посочва случай, в който на незаконно задържано лице е било предоставено обезщетение съгласно цитирания закон, когато делото е приключило с осъдителна присъда или въпросното лице не е било освободено въпреки наличието на постановление за това. Ето защо жалбоподателят не разполага в тази връзка с право на обезщетение съгласно Закона от 1988.

56. Освен това такова право очевидно не е предвидено в други разпоредби на вътрешното законодателство.

57. Следователно е налице нарушение на член 5, алинея 5 от Конвенцията.

IV. ПРИЛОЖЕНИЕ НА ЧЛЕН 41 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

58. Член 41 от Конвенцията гласи следното:

“ Ако съдът установи, че е имало нарушение на конвенцията или на протоколите към нея и ако вътрешното право на високодоговарящата страна допуска само частично обезщетение за последиците от това нарушение, съдът присъжда, ако това е необходимо, справедливо удовлетворение на потърпевшата страна.”

A. Вреди

59. Жалбоподателят претендира 1 900 евро (“euros”) като обезщетение за претърпените неимуществени вреди.

60. По този въпрос Правителството не дава становище.

61. Решавайки по справедливост, съгласно изискването на чл. 41, Съдът счита, че следва да присъди на жалбоподателя сума в размер на 1 000 евро като обезщетение за претърпените неимуществени вреди.

Б. Съдебни разноски

62. Жалбоподателят претендира също така сума в размер на 1 372 евро за направени по делото съдебни разноски. Той представя договор за правна помощ с адвоката му и график за изработени от последния общо двадесет и шест часа. Жалбоподателят иска присъдените в тази връзка суми да бъдат пряко изплатени на неговия адвокат.

63. Правителството не дава становище.

64. Съгласно съдебната практика на Съда, жалбоподателя има право да получи обезщетение за съдебните разноски единствено доколкото се установи, че същите са действително и необходимо извършени и техният размер е приемлив. В конкретния случай, имайки предвид посочените по-горе критерии и релевантните обстоятелства, по-специално недопустимостта на част от оплакванията, Съдът присъжда на жалбоподателя съдебни разноски в размер на 1 000 евро, които да бъдат платени пряко на неговия адвокат.

В. Лихва за забава

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

65. Съдът счита за уместно лихвата за забава да се изчислява на основата на пределната ставка по заеми на Европейската централна банка, към която се добавят три процента.

ПО ТЕЗИ СЪОБРАЖЕНИЯ СЪДЪТ ЕДИНОДУШНО

1. *Обявява* жалбата за допустима по отношение на оплакванията съгласно член 5, алинея 1, досежно незаконосъобразността на продълженото задържане под стража след внасяне на паричната гаранция, член 5, алинея 4 и член 5, алинея 5 и недопустима в останалата ѝ част ;

2. *Приема*, че е налице нарушение на член 5, алинея 1 от Конвенцията ;

3. *Приема*, че не е необходимо отделно разглеждане на оплакването на основание член 5, алинея 4 от Конвенцията ;

4. *Приема*, че е налице нарушение на член 5, алинея 5 от Конвенцията ;

5. *Приема*

(а) че държавата-ответник следва да плати на жалбоподателя, в срок от три месеца от влизането в сила на решението съгласно член 44, алинея 2 от Конвенцията, следните суми, като левова равностойност по курса, приложим в деня на плащането :

(i) 1 000 EUR (хиляда евро) като обезщетение за неимуществени вреди ;

(ii) 1 000 EUR (хиляда евро) за съдебни разноски, платими пряко на пълномощника на жалбоподателя ;

(iii) евентуалните данъци и такси върху посочените по-горе суми ;

(б) че от изтичането на упоменатия по-горе тримесечен срок до плащането се дължи проста лихва върху горепосочените суми в размер на пределната ставка по заеми на Европейската централна банка през срока на неизпълнение, увеличена с три процента ;

6. *Отхвърля* останалата част от претенцията на жалбоподателя за справедливо удовлетворение.

Изготвено на френски език и съобщено писмено на 28 октомври 2004, в съответствие с член 77, алинеи 2 и 3 от Правилника на Съда.

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

Сорен Нилсен Христос Розакис

Секретар Председател

РЕШЕНИЕ БОЖИНОВ С/У БЪЛГАРИЯ

РЕШЕНИЕ БОЖИНОВ С/У БЪЛГАРИЯ